

[Lysholt Hansen.]

havde haft nogen mulighed for her i tinget at få indflydelse på, hvordan problemerne skulle løses.

Jeg vil gerne sige yderligere, at landbrugsministeren gjorde det ganske klart, at pengene blev givet til dispositionsfonden. Men det, der rejser de store spørgsmål, er jo netop, om det nu var den rigtige vej at gå at yde disse penge over dispositionsfonden. For som fremhævet af økonomiministerens bevirker det, at den pristalsmæssige virkning bliver en anden. Desuden bevirker det, at de landmænd, der har givet afkald på at få forhøjet priserne, ikke, når pengene ydes til dispositionsfonden, har nogen sikkerhed for, at det er dem, der får den godtgørelse for afkaldet, der egentlig er tale om. Det understreger, synes jeg, ganske klart, at det forslag, man her har trumfet igennem i finansudvalget i kraft af sit flertal, burde have været til en meget grundig behandling i folketinget. Jeg synes derfor, at vi i virkeligheden, som jeg fremhævede, er stillet over for en afgørelse truffet bag lukkede døre.

Om de svar, jeg i øvrigt fik fra statsministeren, må jeg sige, at jeg er meget overrasket over at få at vide, at det virkelig er rigtigt, at man her har bevilget 100 mill. kr. uden at have nogen form for beregning af, om det netop skulle være dette beløb. Jeg tror aldrig, der er handlet så letsindigt af nogen regering, som der er gjort netop med dette. Man kunne f. eks. have spurgt monopoltilsynet, hvor meget monopoltilsynet skønnede at beløbet skulle være. Hvis man ikke kunne komme det nærmere end et beløb på 100-150 mill. kr. ved at spørge det økonomiske sekretariat, kunne man jo have spurgt monopoltilsynet.

Alt dette understreger yderligere, hvor rigtigt det var, at SF og socialdemokratiet forlangte denne sag herved i salen, og jeg skal heller ikke nægte, at de svar, vi har fået i dag, egentlig burde føre til, at vi stillede et dagsordensforslag, der udtalte mistillid til regeringens handlemåde i denne sag. Men jeg ved også, at hvis vi gør det, sætter vi en række medlemmer i højre side af salen i den situation, at de må stemme mod deres bedste overbevisning, og det synes jeg ikke de skal stilles over for. Jeg ved nemlig, at masser af medlemmer i højre side af salen er

enige i, at en sag som denne, når det ønskes af et så stort mindretal i finansudvalget, selvfølgelig bør herved i salen. Jeg ved f. eks., at hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) ville få en frygtelig sort samvittighed — og det ville da være synd for ham — hvis han skulle stemme mod min indstilling. Han sagde nemlig ved første behandling af lovforslaget om Danmarks erhvervsfond, Folketings-tidende 1964-65, sp. 1241, med megen forargelse følgende — jeg skal prøve, om jeg kan samle mig sammen til lige så megen forargelse, men det er nok ikke muligt:

„Men der er ét forslag i handelsministerens lovforslag, som vi ikke kan gå med til. Det er ministerens forslag om, at finansudvalget skal have bemyndigelse til at udvide rammen for denne garantisum. Det er, kan vi næsten sige, et principielt synspunkt. Vi må holde for, at på et så vigtigt område som dette må det så absolut være folketinget, der skal træffe afgørelserne, når ændringer skal ske.“
Og så sluttede hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt):

„Jeg ved godt, at ministeren måske vil komme og sige: ja men hvis vi nu har garanteret for så meget af beløbet, så der kun er få millioner kroner tilbage, og vi så pludselig står i en situation, hvor der er behov for, skal vi sige en garanti på 100 mill. kr., og folketinget ikke er inde, hvad så?“

Hertil svarede hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) selv:

„Da må vi bare svare, at så må man administrere med så meget sufficiens, at man ikke kommer i den situation. Vi kan ikke have folketinget sat ud af kraft på så vigtige områder.“

Jeg regner derfor med, at hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) går op og giver mig fuld og hel tilslutning til, at det var rigtigt, om vort ønske var imødekommet, så denne sag var blevet behandlet i folketinget.

Jeg vil gerne have lov at føje til, at befolkningen nu står i den situation, at den i dag klart har fået at vide, at den skal betale 100 mill. kr. i skat, som ingen mennesker har gjort nogen beregninger om rimeligheden af.

Jeg vil endnu en gang spørge statsministeren: kan det dog være rigtigt, at han, der før har kunnet samle sig sammen til så megen